



Cuốn Chiếu Việt
Nam

KHI ĐỊCH MINH THÁO CHẠY

Phần IV - Chương 14 RẮC CỰA NỎ HAY ĐỌ CỰA CÓ?

Ai không muốn di tản ngụy Việt?

Đám đông cùn cùn leo tốp ng vào tòa đài sĩ M, c nh r i lo n đã b t đ u tr ong th y. L i có tin đ n toà sĩ s p b pháo kích đêm nay. Bao v n đ đ ang di n ra ngay tr c m t. Lúc đó là m t gi sáu phút ngày 29-4- 1975. Trí óc Đ i sĩ Martin r i b i. Gi i pháp chính tr cho Mi n Nam mà ông đã theo đ u i c tháng nay v a tan bi n nh mây khói khi phi tr ng Tân S n Nh t b pháo kích. Cho t i lúc này, ông v n còn ôm m t hy v ng th m kín, đó là n u t ng Đ ng Văn Minh thành công thì Tòa sĩ M v n có th còn đ c duy trì à Sài gòn, tuy ch là m t toà sĩ s nho nh . Đ ang khi hình nh phi tr ng Tân S n Nh t l n v n trong đ u ông, m t ng i tu viên v i b c t i: "Th a ông Đ i sĩ , có đ i n t v n phòng T ng th ng Ford". Ông Martin v i vàng m ra đ c. Sau bao nhiêu yêu c u, g n nh n n , ông đ ang ch đ i T ng th ng cho thêm tr c th ng đ di t n s ng i Vi t đã vào đ y toà sĩ (1). Ai ng i là chuy n tr i i đ t h i: Đ ng lý Văn phòng Donald Rumsfeld (đ ng kim T ng tr ng qu c phòng c a T ng th ng George W. Bush) không nói gì t i vi c g i thêm tr c th ng i còn yêu c u ông Đ i sĩ cho ng i t i cao c h ãng IBM đ b c đ i trên m t tr m nhân viên và gia đ i h , r i dùng tr c th ng s n có đ cho di t n (2). Martin b c t c ch i th và l đi, không tr i. S p t i gi th hai m i t r i. Theo k ho ch c a Washington thì đ ng chính ông Đ i sĩ cũng đã phi ra đi t m y hôm tr c. Nh ng ông Martin đã c tình níu i, ông câu gi đ giúp di t n thêm ng i Vi t nam càng nhi u càng hay, và ph n nào ông v n còn hy v ng vào m t gi i pháp chính tr đ M ra đi đ m t m t. Nh ng k ho ch chung quanh vi c di t n ng i M và Vi t nam đ t đ u đã đ c gi h t s c bí

mặt, rồi lại kín đáo ra là giây phút tranh giành, trèo tường ngò toà để đi xuống, rồi xuống, gặp những người khác.

Đang tìm hiểu thêm về cuộc di tản, chúng tôi đã tới tận nhà Địch sĩ Martin để thăm viếng và yêu cầu ông kể lại cho rành mạch những gì đã xảy ra bên trong Toà để đi xuống vào những ngày giờ cụ thể.

Ông Địch sĩ cùng

Chúng tôi đến thăm ông vào buổi chiều mùa hè năm 1985, mười năm sau lúc gặp ông lần cuối ở Sài Gòn. Về hưu, ông chăm sóc và chăm sóc cháu gái tại Winston-Salem, một thành phố nhỏ thuộc North Carolina. Ông sinh ngày 22 tháng Chín năm 1912 trong một gia đình sùng đạo ở Mars Hill một làng nhỏ cũng ở tiểu bang này. Cha ông là một mục sư đạo Baptist. Đạo này rất thịnh hành miền Nam và là một đạo giáo rất nghiêm ngặt, đặc biệt là về rượu chè. Có nhiều quận gọi là "dry counties" (những quận khô) vì Chính phủ không được bán bia, rượu. Cha ông cảm ông uống rượu nhưng ông lại rất thích uống "Martini". Tuy nhiên khi nào uống thì ông cũng thú thật vì cha ông đã dặn: "Nếu ta luôn nói sự thật thì không bao giờ cần nhìn xem mình đã nói gì" (3). Ông còn giữ nhiều ấn tượng quan trọng về liên lạc Việt-Mỹ vào giai đoạn kết thúc. "Tôi muốn nói ra thật sự cùng với những gì đã xảy ra" ông tâm sự.

North Carolina là tiểu bang quen thuộc vì có đại học North Carolina Wesleyan College là nơi chúng tôi bắt đầu giảng dạy môn kinh tế học từ tháng Tám năm 1963. Carolina cũng là quê hương của gia đình tôi và ông Martin khi ông làm đại sứ tại Việt Nam. Mười khi gặp ông, tôi thường bắt đầu bằng những câu chuyện vui vẻ dân tình, phong tục và đại sứ North Carolina, về những trận đấu bóng giã Địch học Virginia, trường học tôi học, về Wake Forrest College, trường của ông. Bây giờ ông đã về hưu, không còn trách nhiệm nào, không còn lo nghĩ nào nên thấy ông thoải mái và thoải mái hơn lúc còn ở Sài Gòn, dù đã già đi nhiều.

Vào làm việc cho Chính phủ từ năm 1933, ông thăng tiến nhanh và giữ nhiều chức vụ quan trọng. Trước khi nhậm chức tại Việt Nam, ông làm Đại sứ ở Thái Lan từ năm 1963. Lúc đó ông đã chuyển việc mang quân vào Việt Nam. Từ năm 1966 đang khi nhiều thanh niên Mỹ bị bắt tình nguyện đi, người con nuôi mà gia đình ông vô cùng yêu quý, cậu Glenn sang Việt Nam và trở về khi lái trực thăng trên vùng cao nguyên. Có lẽ vì vậy mà ông đã đi học thái độ.

Mười năm trước khi trở lại Việt Nam thăm ông, sáng ngày 15-4-1975 tôi gọi điện tìm biết ông đã lên máy bay đi công tác tại Washington. Trước khi chạm mặt cuối cùng, tôi hỏi:

"Ông Địch sĩ nghĩ thế nào về tình hình hiện nay trong nước?"

"Tôi nghĩ chắc sẽ có một thời gian nào đó có thể đi tới giải pháp chính trị".

"Ông nghĩ tôi nên làm việc tại Washington để bao lâu?"

"Khoảng một tuần..."

"Tôi biết ông Địch sĩ".

"Chúc ông đi bình an, khi trở về nhà gọi tôi ngay, tôi rất muốn gặp ông sớm".

Ông tiếp tôi và anh bạn Jerold Schecter (đồng tác giả cuốn "Hồi sự một Dinh Địch Lấp") một cách cởi mở, khác hẳn phong thái ngày trước. Lúc ở Việt Nam, trông ông lúc nào cũng dè dặt, kín đáo, thận trọng. Người ta cho là ông còn lo lắng hơn Địch sĩ Ellsworth Bunker, người đi đầu của gọi là ông "Địch sĩ tiến bộ". Trong những Thiệu thì gọi ông bằng một bí danh: "Ông Cà phê". Ngày trước ở Sài Gòn có cà phê Pháp "Martin" nổi tiếng.

"Địch sĩ còn nhớ đến tôi gọi là khi về tới Sài Gòn không?"

Ông nhìn tôi với đôi mắt đăm chiêu, xa vắng. Nhưng lời câu này dường như đã khơi gợi cho ông những ngày giờ kinh hoàng của 10 năm về trước. Về những cảm xúc và chức vụ cũng chưa bắt đầu mà cảm động nóng bỏng về ông. "Tôi đâu có nghĩ tới một kết thúc thảm thảm như vậy".

Chúng tôi bắt đầu câu chuyện "phóng viên" thân mật. Ông tâm sự nhiều về những khía cạnh chính trị, ngoại giao, và về cuộc chiến Việt Nam. Khi nói tới cuộc di tản, ông thấy dài rồi bằng

nhìn im lặng: "Thôi thì ít nhất tôi cũng đã làm được một chút gì cho nhân dân anh". Ông muốn nói thì nói ngay cả giọng vào ngày giờ chót để giúp một số người Việt di tản, nhiều hơn người giúp ba số người ở Washington để nhấc cù.

Ông nói là trong cuộc đời, ông cũng từng có nhiều kinh nghiệm về di tản: "Ngày 1939 tôi đã nghiên cứu xem những lý do nào đưa tới tình trạng hàng loạt người tị nạn đến những đoàn người tị nạn Paris xuống Bordeaux. Rồi đến tháng 1950, vì có trách nhiệm bao trùm cả khu vực Âu châu nên tôi phải tham dự EUCOM và SHAPE trong khối phòng họp để di tản người Mỹ khỏi Âu châu. Vì vậy tôi đã hiểu là ở trong hoàn cảnh còn yên ổn thì một chiến dịch di tản cũng đã phức tạp đến chừng nào, mà số yên ổn đó đâu có còn kéo dài được bao lâu nữa ở Sài Gòn lúc này, trừ khi có những biện pháp phòng ngừa để tránh sự hỗn loạn".

Tranh đấu cho Miền Nam

Một trong những biện pháp phòng ngừa là lấy cảm tình của người Việt nam. Về việc này ông đã bắt đầu ngay từ khi mới đến Sài Gòn.

Ông được bổ nhiệm làm Đại sứ vào tháng Bảy, 1973, sau Hiệp định Paris. Lúc đó ông Thiệu rất dè dặt. Về bản tính đa nghi, nghe thấy nói ông Martin là người đã đem quân vào Việt Nam, ông Thiệu phân vân không biết rồi ông này có phải là một Henry Cabot Lodge thế hai hay không.

Đại sứ Lodge là người đã được thăng sau cuộc đổ chính ông Diệm năm 1963. Khi Martin nhậm chức vào hè 1973, tình hình bang giao Việt-Mỹ lại rất căng thẳng. Ông Kissinger lại vừa mới kiêm chức Ngoại trưởng. Tuy nhiên, số người của ông Thiệu đi với với tân đại sứ đã sớm tiêu tan. Chỉ sau ba tuần lễ tiếp xúc, ông Thiệu nhận ra rằng Martin là một người thông thạo Việt Nam. Lý do chính là ông muốn biết uy tín của Hoa Kỳ: không nên mang trên nhà triệu quân vào chiến đấu mà lại để Miền Nam sụp đổ quá nhanh. Một khác ông cũng không muốn trở thành người phải "đỡ vác" ai. Những viên chức khác làm hàng đầu, đến lượt ông lại phải thức hiên công tác tiếp m sao?

Hút thuốc lá liên tục và làm việc rất khuya tại căn phòng nhỏ ở tầng, ông là người sống nhiều với niềm tâm, lúc nào cũng chong chóng, dè dặt. Ông rất ít giao thiệp với các Đại sứ khác, trừ Đại sứ Pháp Merillon. Hai tòa đại sứ lại sát bên nhau. Lúc nào ông Martin cũng trầm ngâm, lại thì một mình. Nhân viên tòa đại sứ khó tìm gặp ông và đã chỉ trích ông rất nhiều.

Vừa nhậm chức thì Đại sứ Martin đã có tin Quốc hội bàn cãi việc rút quân cho Miền Nam. Thế là một mặt ông tìm mọi cách trấn an ông Thiệu, mặt mặt ông không ngừng biện hộ cho Việt Nam cả ngày lẫn đêm tại Washington. Vào thời điểm đó, ông là một trong vài viên chức Hoa Kỳ duy nhất còn nghĩ tới Miền Nam. Là bản của Tổng thống Nixon, ông đã được Nixon phục chức cho ông trong ngành ngoại giao. Năm 1967 lúc còn làm Đại sứ ở Thái Lan, ông bị Ngoại trưởng Dan Rusk cho về nghỉ vì quá bận rộn, chong chóng Mĩ mang không quân vào Thái Lan. Một năm sau tháng 1968, Nixon bắt ông làm Đại sứ tại Ý. Ông tin là quan hệ cá nhân của ông với Tổng thống giúp ông vượt qua Việt Nam trong thời gian chiền.

Đầu hè 1974, khi thấy việc tị nạn Nixon phải chờ đợi đã rõ, ông hết sức lo âu. Tháng Sáu 1974, thỉnh thoảng ông mới dùng cảm trả lời thì thì để bàn về những vấn đề xoay quanh việc rút quân. "Hay là để tôi đề nghị Tổng thống Thiệu gọi ông sang làm Đại sứ ở Washington để cùng làm việc với tôi", có lẽ ông gợi ý. "Chắc không đâu, vì tôi đã ở Mĩ quá lâu rồi", tôi chỉ ngay. Biết là chúng tôi đã có gặp gỡ những người sĩ Kennedy lúc còn ở đại học, lại là cựu sinh viên của Schlesinger, Tổng trưởng quốc phòng và có quen biết gia đình Mỹ của Elson, Tuyên úy Thần học Việt Nam, nên ông Martin đề nghị là dù không trở về Washington tôi cũng nên bắt tay với ông tranh đấu cho việc rút.

Tháng Bảy, 1974 ông về Washington để thuyết phục Quốc hội Hoa Kỳ. Trong một buổi đi

Khi Địch Minh Tháo Chạy - Phần IV - Chương 14: Rồi có chuyện gì hay điều gì có?

Tác Giả: GS.TS. Nguyễn Tiến Hoàng
Thứ Ba, 25 Tháng 5 Năm 2010 05:15

trở lại, ông đã trình bày một hình ảnh quan trọng Việt nam, và bản ghi chú ghi chép trích (4). Sau khi Miền Nam sụp đổ, năm 1976 ông lại ra đi ở trong tù ở Quốc hội, và không thay đổi lập trường. Lúc chúng tôi gặp lại ông một năm sau, ông còn nhớ câu nói: "Nếu không bắt hết tất cả những người thì Miền Nam vẫn còn khả năng trở lại, dù là một Miền Nam thu hẹp" (4).

Vào lúc Miền Nam sụp đổ, trước hết ông đã ra lệnh cho George Jacobson, Phó tá đốc biệt vụ điểu hành ở Tòa đại sứ là phải dùng toàn bộ phương tiện tài chính, máy bay, tàu, sà lan của tòa đại sứ để kịp thời đưa đi những người giúp cố quân miền dân di tản tại Đà Nẵng và Nha Trang (5). Sau đó đã tránh sự hỗn loạn có thể xảy ra ở Sài Gòn (xem Chương sau). Địch Minh đã giúp tất cả những người Việt đi đầu tiên, gần gặp ba người Washington để tính.

Tối hôm ngày cuối cùng, khi trước khi phải đi tản ngụy ở Mỹ, ông chấp nhận kéo dài thời gian đi tản ngụy ở Mỹ vì biết rõ là một khi ngụy ở Mỹ cuối cùng đã ra khỏi miền Nam thì chúng còn người Việt nào để bắt đi nữa.

"Đôi sự ghi tài liệu một bản điếu tra", đó là đầu đề của tờ Washington Post ngày 13 tháng Chín, 1978, gần ba năm rưỡi sau khi Miền Nam sụp đổ. Bài này nói về việc đôi người Mỹ Martin gặp toàn bộ tài liệu một đã trước đó ở tòa đại sứ tại Sài Gòn. Căn nhà ông ở trong cũng như, ít chỗ để ẩn nấp, nên khi về nhà, ông đã đem một số hộp trong thùng xe hơi để ở trong nhà. Đến khi xe bị mất trộm, ông báo cho cảnh sát North Carolina. Lúc cảnh sát tìm được và mở thùng xe ra thì lại thay toàn là tài liệu đóng dấu "Tối mật" (Top Secret). FBI phóng xe đi để tra ông.

Khi đăng tin này, tòa báo có phỏng vấn ông Frank Snepp tác giả cuốn "Decent Interval" về ông ở đôi sự. Ông Snepp trả lời: "Ông ta nói với tôi là ông muốn ghi lại những tài liệu này để có thể nói lại cuối cùng với Kissinger".

Thậm chí, chấp nhận nói thì ông Martin đã trở lại.

Thật là một may mắn mà tôi được gặp lại và nghe những lời tâm huyết của đôi người Mỹ cuối cùng ở Miền Nam và trước ông cung cấp một số tài liệu lịch sử.

Ai là người được chọn?

Khi Pháp rút lui năm 1954, dù Mỹ không dính dáng trực tiếp vào chiến tranh Đông Dương thì cũng đã giúp di tản được một triệu người tị nạn ở Bắc vào Nam một cách trật tự. Thời gian đi tản còn kéo dài được 300 ngày. Lúc Mỹ rút năm 1975 sau 10 năm trực tiếp tham chiến với hàng ngàn triệu binh sĩ, chúng như là người cuối cùng gọi ra đi một mình?

Sau đây là chi tiết về di tản của người đi tản mà đôi người Mỹ Martin kể lại, cũng ghi nhớ ông đã đi ở trong tù ở Quốc hội vào tháng 1, 1976 (xem Phần Lục F) (6):

Thật đầu tiên, căn bản là Hoa Kỳ chấp nhận di tản người Mỹ ra khỏi Miền Nam cho nhanh, hầu như chúng tôi ở Washington muốn dính tất cả người Việt, người thân nhân của công dân Mỹ, một số chúng tôi cũng đã công tác với Mỹ, và một số nhân viên chức cao cấp Việt nam; Đầu năm 1975 (đầu tiên là tháng Ba), Washington đã có lệnh cho di tản nhân viên làm việc tại văn phòng Tư vấn quân sự phòng DAO (Defense Attache Office). Văn phòng này được thành lập sau Hiệp định Paris để thay MACV (Military Assistance Command, Vietnam), chúng tôi có trách nhiệm tiếp quản;

Tuần đầu tháng Tư, đôi người Mỹ Martin nhận được lệnh "giảm bớt" cho nhanh sự người Mỹ còn lại; Trước ngày 14-4, tức là chỉ còn hai tuần trước khi sụp đổ, tòa đại sứ chỉ có quyền cấp giấy phép "tạm dung" (parole authority) cho 2.000 người đi tản thân nhân bằng máy bay vào Mỹ; Ngày 14-4, tòa đại sứ chỉ nhận được quyền cho tạm dung thân nhân người Mỹ nhưng phải theo những điều kiện ràng buộc hết sức chặt chẽ: đó là chỉ những thân nhân đang có mặt tại Việt nam của những người Mỹ cũng đang có mặt tại Việt nam;

Ngày 19-4, tòa đại sứ nhận được quyền cho tạm dung, quyền này được nói rằng chút ít,

Khi Đệng Minh Tháo Chủy - Phấn IV - Chấn đợng 14: Rợc cợa nờ hay đợc cợa có?.

Tác Giả: GS.TS. Nguyễn Tiễn Hợng
Thứ Ba, 25 Tháng 5 Năm 2010 05:15

nhợng cũng chợ bao gợm nhợng thân nhân cợa công dân Mợ và nhợng ngợợi Việtnam thợng trú (có thợ xanh) dù không có mợ tợ i Việtnam nhợng vợ i đợu kiễn là hợ đợ đợc thân nhân xin visa cho và đợ đợc sợ Di trú chợ p thuợ n;

Sau cũng, mợi tợi ngày 25-4, tợc là năm ngày trợc khi Sài gòn thợ tợ thợ, toà đợi sợ mợi nhợn đợc quyợn cho tợm dung thêm các bà con, thân nhân cợa công dân Mợ (khofng 80.000 ngợợi) và 50.000 ngợợi Việtnam có "mợc rợi ro cao đợ", tợng cũng là 130.000 ngợợi (7).

Chợ có 50.000 ngợợi thợi

Nhợ vợy hợ tợ sợ rõ ràng là chợ còn bợ n ngày trợc lúc triệ tợ thợi cũng, ngoài ngợợi Mợ, thợng trú Mợ và thân nhân cợa hợ, Hoa kợ chợ cho phép di tợn 50.000 ngợợi Việtnam, mà sợ ngợợi này phợi thuợc vợ đợn nhợng ngợợi có rợi ro cao đợ.

Nhợng ai là ngợợi có mợc rợi ro cao đợ? Bợ Ngoợi giao Hoa kợ đợ vợ chợ rõ:

"Nhợng nhân viên làm vợc cho Mợ và gia đợnh cợa hợ;

"Thân nhân cợa công dân Mợ;

"Viên chợc cao cũp trong chính quyợn Việtnam cũng hoà;

và mợ tợ nhợng ngợợi khác (đợc coi là) có "nguy hiợm cao đợ" vì sợ là đợi tợng trợ thù cợa Cợng sợ n" (8).

Và nhợ vợy, hợu hợ tợ các bợ n đợng đợc quyợn sách này đợ không phợi là ngợợi lợ tợ vào con sợ đợc chợ n.

Đó là vợ thợ tợc nhợp cũnh, thợ tợc tợm dung, vợ n đợ quá khó khă. Nhợng cũn mợ tợ khợa cũnh khác: thợi đợ cợa các nghợ sĩ, dân biợu, quan chợc lợi Washington đợi vợi vợc di tợn. Nợu Quợ hợi chợng thợ làm sao có ngân sách di tợn?

Ngày 14-4, Ủ ban Ngoợi giao Thợng Việ đợ n hợ p tợi toà Bợ chợ c. Đợn tiễn buợi hợ p cho ta thợy thợi đợ cợa Quợ hợi Mợ đợi vợi vợc di tợn ngợợi Việ tợ nợ n. Khi Kissinger trợng bày là trong sợ trợn mợ tợ triợu ngợợi đợ có nhợng liên hợ vợi Mợ, có 174.000 ngợợi là đợc biệ tợ nguy hiợm vợi Cợng sợ n nên Mợ phợi cũu nợu có thợ đợc. Các nghợ sĩ đợu thợi thợc. Phợ tá Nessen kợ lợi buợi hợ p vợ di tợn đợ nhợ sau (9):

Nghợ sĩ Frank Church: "Cho di tợn 174.000 ngợợi Việtnam sợ có thợ phợi cũn đợn mợ tợ sợ (quân đợi) Mợ rợ tợ n trong mợ tợ cũc chiễn rợ tợ dài";

Nghợ sĩ Clifford Case nhợ n mợ nhợ rợng ý kiễn chung cợa Ủ ban là sợ ngợợi Mợ ở Sài gòn phợi đợc tợp trung lợi đợ đợn lúc kợ tợ thúc có thợ di tợn chợ bợng mợ tợ chuyợn bay thợi;

Nghợ sĩ Charles Percy: "Chúng tợi không muợ n ngợợi Mợ phợi làm con tin" (đợ di tợn ngợợi Việ t);

Kissinger bình luợ n: "Cá nhân tợi cũng không tin rợng ta sợ có thợ di tợn mợ tợ sợ nhợ tợ nhợ nào đợu, nhợ là 174.000 chợng hợ n. Nhợng ta có bợ n phợ n là nợu mang đợc ai ra thợ càng nhiợu càng tợ t";

Tợi đợy, Tợng thợng Ford cũnh cáo các nghợ sĩ: "Nợu quý vợ tuyên bợ "không di tợn ngợợi Việtnam", quý vợ sợ có khó khă lợ n trong vợc di tợn 6.000 ngợợi Mợ" (vợ sợ gợp sợ chợng cũ cợa miễ n Nam)";

Nghợ sĩ Jacob Javits tuyên bợ : "Tợi không muợ n bợ phợu cũp thêm tiễn cho mợ tợ Chính phợ do Thiợu lợnh đợo, nhợng tợi sợ trợ bợ tợ cũ món tiễn chợc nào đợ mang ngợợi chúng ta ra";

Nghợ sĩ Joseph Biden cũn nói tợc mợng heo: "Tợi không muợ n trợ bợ tợ cũ món nào đợ đợ a ngợợi Việtnam đợ, chợ trợ khi ta không thợ mang đợc ngợợi Mợ nào ra mà không phợi mua 174.000 ngợợi Việtnam. Trong trợng hợ p đợ, tợi sợ n sàng mua 174.000 ngợợi Việtnam".

Sau cũc hợ p, Tợng thợng Ford cũn đợn các nghợ sĩ chợ đợ cho báo chí biệ tợ là tợ tợ cũ phiễ hợ p chợ đợ bàn bợ cũ chuyợn di tợn.

Quý vợ hợy nói: "Chúng tợi chợ bàn chuyợn làm thợ nào đợ n đợ nhợ tình hợnh".

Ai không muốn di tản người Việt?

Ngày 17-4, Địch sĩ Martin nhận được một mẩu tin, trong đó có điều như sau (10):

Người nói: Martin

Địa điểm: Tòa nhà

"Chúng tôi vừa họp xong một cuộc họp liên bộ để duy trì xét tình hình miền Nam Việt nam. Ông Địch sĩ Phillips nói rằng trong phiên họp của Ủy ban Địch nhiệm Washington hôm nay, hầu như không có ai ủng hộ việc di tản người Việt và việc dùng quân lực Mỹ để bảo vệ di tản (người Việt) nào.

Quan điểm chung của các giới quân sự, Bộ Quốc phòng, và CIA là phải rút ra cho kịp và ngay lập tức.

(We have just completed an interagency review on the State of play in South Vietnam. You should know that the WSAG (Washington Section Action Group) meeting today, there was almost no support for the evacuation of Vietnamese, and for the use of American force to help protect any evacuation. The sentiment of our military, DOD (Department of defense) and CIA colleagues was to get out fast and now"

Với tình hình như vậy, Kissinger phải thúc Martin phải gấp rút chạy cho nhanh. Ông Martin đã báo Địch sĩ Kissinger là nếu chờ cho di tản người Mỹ thì thì rất nguy hiểm. Kissinger không thêm dự ý, và trả lời:

"Mặc dù những lo ngại như Địch sĩ đã thông báo cho tôi và tôi cũng đồng ý như vậy, nhưng điều mà tôi sợ nhất là yêu cầu Địch sĩ xúc tiến cho nhanh việc di tản những công dân Mỹ ra khỏi Việt nam.

Chúng ta phải làm sao để vào tháng Ba, 22-4, tất cả số công dân Mỹ dù chính thức hay không cũng chỉ còn 2.000 trở lại mà thôi".

Như vậy có nghĩa là trong năm ngày, ông Martin phải di tản khoảng 4.000 người Mỹ.

Ông ta đang cuộc họp thì ngay hôm sau, Kissinger lại tiếp thêm một tin như vậy. Chính Kissinger đã viết lại trong cuốn "Ending the Vietnam war" là ngày 18-4, theo sự chấp thuận của Tổng thống, ông Martin nhận chỉ thị là phải giảm số người Mỹ xuống còn chỉ còn 1.250, cũng vào ngày 22-4. Đây là số người để tính toán là trước tháng sẽ có thể bắt đầu di tản trong một ngày.

"Số người Mỹ này, và tuồng như có thể, những nhân viên người Việt làm cho Mỹ, sẽ được di tản tại bãi đậu ở Tòa Địch sĩ khi Tân Sĩ Nhân bắt đầu đổ. Và khoảng thời gian còn lại (cho tới 22-4), sẽ cần gấp rút di tản số người Việt bị nguy hiểm vì đã làm cho nước Mỹ (Those who had exposed themselves on America's behalf) (11).

Washington phải thúc cho di tản khẩn cấp là người Mỹ và một số người Việt làm cho Mỹ. Vậy làm thế nào để cứu được thêm một số người Việt?

Câu thêm gì

Có hàng triệu người chấp nhận tác vụ ở Mỹ trong 20 năm qua, bây giờ lại chờ cho di tản 50.000 người thì làm sao coi được. Ông Martin nhận được tin không chịu.

Trước hết là ông đã "câu giờ": cần di tản người Mỹ thì thì nhanh để có thì giờ di tản thêm số người Việt. Tại Washington, khi ông Ford ra Quốc hội ngày 10-4 xin thêm tiền viện trợ cho Miền Nam thì cuộc bàn cãi về Việt nam xoay quanh: thay vì viện trợ, chỉ để lại là chờ là di tản. Như vậy, một mẩu tin Washington muốn đưa người Mỹ ra cho kịp, một mẩu tin ông Martin lại muốn kéo hoãn lại. Theo chính Kissinger kể, cũng trong cuốn "Ending the Vietnam war", thì Địch sĩ Martin đã chấp nhận không chịu di tản cho nhanh vì: "Nhiều tình nguyện viên như những người mà ông sắp bắt bắt buộc phải bắt lại, ông Martin đã coi như bản thân mình là phải dấn ra tiếp tục, cuộc rút lui của Mỹ trong một thời gian dài nhất để giờ lại sẽ có một của Mỹ (tại Việt nam) mà mình đã bảo vệ cho việc cứu người Việt nam".

"Tin rng, ngay trcc mt, s ho ng ht Saigon còn đáng lo ngi hn nhng k ho ch tn công ca Hà ni, ông phn đ u đ cho cuc di tn ch m nhiu hn là chính Tng thng Ford, Brent Scowcroft, hay là tôi – bn di u hau trong chính phú - đã cho là thích ng" (12)

Ni rng thm quy n

Ngoài vic chn ch, Martin còn dùng mảnh khoé riêng ca mình đ đi vòng. Ngày 25-4, khi nhn đcc phép cho di tn có 50.000 ngi, ông ni rng quy n ca mình bn ng cách chú thích con s "50.000" mt cách phóng khoáng hn. Đi u trn trcc Qu c hi (1976), ông nói: Ngày 25-4, ch còn bn ngày trcc lúc di tn cuc i cùng b đ u ngày 29-4. Lúc đó chúng tôi m i nhn đcc phép cho mang đi tt c tng s là 50.000 ngi i Vit nam - mt con s quá là ít i. B i v y tôi đã gi i thích con s này là mu n nói t i ch gia đình ch không ph i là tng s ngi. B i v y, dùng "phng pháp gi i thích rng rãi theo l i John Marshall", chúng tôi đã ni thm quy n đ gi i quy t vn đ .

(On April 25, only four day before our evacuation began on April 29. Then we received authority to sen out a grand total of 50,000 Vietnamese – a number which was clearly insufficient. So I interpreted the number to include only heads of families and no the families too. So, song the John Marshal broad construction approach, we stretched the authority to cover the problem") (12).

"Hành quân gió nhanh"

Vào lúc bn gi năm phút sáng Th Ba, ngày 29-4 (4:05 chi u 28/4 gi Washington), nhng ho ti đ u tiên ca B c Vit r i trúng phi trng Tân S n Nh t. Đ i s Martin lên chcc xe an ninh ca ông và cho lái ra sân bay đ quan sát t i ch lúc chín gi sáng. Mt phi c C-130 b phá hu, hai lính Thu quân l c chi n M gac cng b ch t. Các chuy n bay di tn phi ngng. Tuy nhiên, th y phi c dù b h h i mà còn dùng đcc, ông Martin l i đ i n v xin Tng thng cho ti p t c các chuy n bay lo i l n. Ông Martin k l i là lúc b y gi 30 chi u, ông h p v i H i đng an ninh Qu c Gia (NSC) và quy t đ nh ch mt gi xem pháo binh có ngng không, n u ngng thì ông s cho máy bay vào ti p t c. "Pháo kích có ngng th t", ông vit, "nhng chúng tôi l i có mt vn đ m i phi gi i quy t. Dân chúng ào ra tn phi đ o và máy bay không đáp đcc. Tình hình rõ ràng không th ki m soát đcc n a". Trong lúc đó, các bn xng b trúng ho ti n b t l a n và phát cháy hng hc t góc tr s Hng hàng không dân s Air America. Tng Smith (ch huy c quan DAO Sàigon) đ i n tho i t i Honolulu cu cu đ đ c Gayler, Tng T l nh quân đ i Hoa k Thái Bình Đng. Ông Gayler gi Đ i s Martin thông báo không th ti p t c di tn bn ng C-130 đcc n a. Mi n cng, ông Martin đng ý "L a ch n IV", trong k ho ch di tn, v i mt danh "Hành quân gió nhanh" (Operation frequent wind), L a ch n này là ch dùng trc thăng b c đ i toà đ i s M . Martin gi i Kissinger yêu cu ông đ ngh Tng thng ch p thu n.

Lúc 10 gi 51 sáng cùng ngày (10 gi 51 đêm 28/4, gi Washington), Ford h l nh b t đ u cuc "Hành quân gió nhanh", mt hi u ca "L a ch n IV" (13). Đai phát thanh quân đ i M đcc ng Hng Th p T cho phát sóng mt hi u cho ngi i M và mt s ngi i Vit liên h bi t là gi phút di tn cuc i cùng đã t i.

Chi c trc thăng th nh t t i toà đ i s đng hai gi chi u ngày 29-4. Có hai ch đp: lo i trc thăng l n - CH-53 đp xu ng bãi trong khu sân đ u xe; lo i nh, CH-46 đp trên nóc toà đ i s. Trong 16 gi cuc i cùng, Đ i s Martin đã hét s c kh n kho n nài xin thêm 30 chcc trc thăng lo i l n CH-53 (ch đcc 50 ngi, nhng ngi chen chúc cũng đcc 70). Nhng ông ch th y l t vài chcc lo i nh CH-46 (ch đcc 20 ngi) bay vào! Th y s máy bay vào quá ch m và ít i, ông Martin còn dùng lý do có s tr con lai còn b k t l i đ bi n h. Ông cu cu Brent Scowcroft, Chánh Văn phòng Tng thng: "Có l ông nên c vn cho tôi làm sao tôi thuy t

Khi Địch Minh Tháo Chạy - Phần IV - Chương 14: Rồi có chuyện gì hay điều gì có?

Tác Giả: GS.TS. Nguyễn Tiến Hoàng
Thứ Ba, 25 Tháng 5 Năm 2010 05:15

phải điều chỉnh số người Mỹ để họ bỏ rơi tôi nếu không để lại con lại của họ, hoặc Tổng thống sẽ điều chỉnh đánh giá như thế nào nếu ông ta chấp nhận như vậy... "Tôi cần đến chất điều chỉnh (I damn well need) hai thúc 30 chiếc CH-53 hay một khả năng tiếp nhận điều chỉnh..."

Thức rồi ông còn viết cho riêng trong đám người kết liễu, có cả một linh mục Mỹ, bởi vì vậy nếu không gọi thêm trực thăng vào mà để ông ta đi thì Tổng thống phải chịu trách nhiệm với lãnh đạo Công Giáo Hoa Kỳ: "Giữa đám người Mỹ hiện còn lại, có cả linh mục Mcveigh, giám đốc của Trung Ương Công Giáo; ngài không chịu đi nếu nhân viên của ngài không điều chỉnh đi."

Làm sao Tổng thống có thể gọi thích cho Giám Mục Swanstrom... hay là Hoàng Y Cooke điều chỉnh, nếu tôi bỏ ông ta ở lại, và cả như vậy, Địch sĩ Martin gọi họ đi này thì đi khác cách nhau vài chục phút. Nhưng ông Kissinger cũng như tất cả những Thái Bình Dương đã đi thì kết luận là ông Martin đang đánh phé, gọi người Mỹ đi để đi tìm một gì không đầy người Việt"(14).

Tại Washington, theo chính Kissinger thuật lại, ông và Schlesinger đã tính là còn 760 người đang ở trong khuôn viên tòa đình sứ, và quyết định gọi thêm 19 trực thăng, chấp nhận ý thôi (15). Ông Martin sẽ phải đi chuyển trong 19 điều chỉnh kết thúc khoảng 3 giờ 30 sáng.

Lúc 3 giờ 15 sáng (30 tháng 4), một anh phi công chiếc CH-46 đáp xuống nóc tòa đình sứ chuyển một trang giấy viết tay cho ông Martin do Đô đốc Gayler gọi, ông nói là điều chỉnh như chính gọi là thêm 19 trực thăng, và không gọi thêm nữa, Địch sĩ Martin sẽ phải đi ra chuyển cuối cùng. Sau này ông Gayler thuật lại: Ông đã có thêm quyết định áp dụng, nếu ông Địch sĩ chấp nhận lại như Tổng thống. Khi Phó Địch sĩ Lehman phát hiện ra những chiếc trực thăng sẽ vào lại là loại nhỏ, một nhân viên tòa đình sứ, đình tá Madison, vô cùng sợ hãi vì ông đã hứa đi hứa lại với khoảng 420 người Việt còn kết liễu ở Tòa đình sứ là họ sẽ điều chỉnh mang đi hết. Bây giờ không có CH-53 đáp xuống bãi đậu sân nữa, chỉ có loại nhỏ đáp trên nóc tòa nhà (và chỉ có người Mỹ điều chỉnh đi tìm thôi!). Vậy ông Madison biết ăn nói làm sao với những người đã tin cậy vào những hứa của ông? Madison vô cùng bất mãn! (16).

Vài giờ sau, toán lính Thu quân lính chỉ nhìn gác tòa đình sứ lên vào cao ốc, khóa chốt cửa sau lại, để số người mù nếm thì nhìn không vào điều chỉnh nữa. Chiếc trực thăng cuối cùng, yểm trợ bằng sáu chiếc Cobra gần đình liên, chốt toán này chốt cánh

Trực thăng tám giờ sáng ngày 30-4. Họ ném những hộp cay xuống chung quanh cao ốc trên để 420 người Việt đứng bàng hoàng ngỡ ngàng (17). Đám người này vẫn đứng chờ những chuyển trực thăng không bao giờ tới.

Họ vẫn đứng chờ những người con cháu của đoàn người đi tìm là những người Mỹ mai đây sẽ đem đến và quy định hành, sẽ không bao giờ đình xử như vậy đình với những đoàn người đi tìm thì các quốc gia Địch minh khác trong một tình huống nào đó, như là Iraq, Afghanistan, Đài Loan, Địch Hàn, khi Địch minh của họ cuối cùng gọi ra đi.

Chú thích:

- (1) David Butler, The Fall of Saigon, trang 440.
- (2) Frank Snepp, Decent Interval, trang 67.
- (3) Graham Martin, Vietnam Evacuation: Testimony, trang 543.
- (4) Tuần báo TIME, 4-21-1975, trang 19.
- (5) Graham Martin, Vietnam Evacuation: Testimony, trang 560, 576.
- (6) Graham Martin, Vietnam Evacuation: Testimony, trang 543-544; 562-563; 590-591; 573, 617.
- (7) Graham Martin, Vietnam Evacuation: Testimony, trang 543-544; 562-563; 590-591; 573, 617.
- (8) Graham Martin, Vietnam Evacuation: Testimony trang 617.
- (9) Ron Nessen, It sure looks different from the inside, trang 105-106.
- (10) Nguyễn Tiến Hoàng và Jerrold Schecter, The Place File, trang 328- 330.
- (11) Henry Kissinger, Ending the Vietnam war, trang 541.

Khi Đệng Minh Tháo Chởy - Phởn IV - Chởng 14: Rởc cởa nỏ hay đởc cởa có?.

Tác Giả: GS.TS. Nguyởn Tiởn Hởng
Thứ Ba, 25 Tháng 5 Năm 2010 05:15

- (12) Graham Martin, Vietnam Evacuation: Testimony, trang 544.
- (13) Gerald Ford, A time to heal, I trang 256.
- (14) David Butler. The Fall of Saigon, trang 438-439. 444.
- (15) Henry Kissinger, A World Restored, trang 551-552.
- (16) David Butler, The Fall of Saigon, trang 444-445.
- (17) David Butler, The Fall of Saigon, trang 452; vở viở này, Kissinger đở chỏ đi, nói là ông không biỏ tở có sỏ ngỏỏỏỏ i cỏn kỏ tỏỏỏ i trong toà đỏỏỏ i sỏỏỏ . Xem Henry Kissinger. sỏđ., trang 552...

hỏ t: Phởn IV - Chởng 14, xem tiỏ p:

[Phởn IV - Chởng 15](#)